

νωσι διὰ χριστιανικῆς ὑπομονῆς καὶ ἐπιμονῆς! Δυστυχῶς ὅμως οἱ ἄνθρωποι ἐπηρεάζονται μᾶλλον ὑπὸ τῶν προσκαίρων συμφερόντων καὶ τῆς διαβατικῆς φήμης καὶ διὰ τοῦτο ταῦτα ἐπιζητοῦσι καὶ διὰ ταῦτα ἀγωνίζονται.

ANEX ΧΕΙΡΩΝ.

Ἰπῆρξαν ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι κατάρθωσαν νὰ γράφωσι, νὰ πλέκωσιν, ἔτι δὲ καὶ νὰ ζωγραφῶσι μὲ τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν· ἀλλ' οὐδεὶς ἐφαντάσθη ποτὲ, ὅτι χωρὶς χεῖρας ἤθελε δυνήθῃ νὰ γείνη μουσικὸς ἄριστος καὶ μάλιστα εἰς βιολίον. Καὶ ὅμως τοιοῦτό τι συμβαίνει. Ἑρμάννος ὁ Ὑνθανος, υἱὸς πτωχῆ τινος χωρικοῦ διδασκαλοῦ, πλησίον τῆς Ἑλβίγγης, ἐν Γερμανίᾳ, ἐκτελεῖ μὲ τοὺς πόδας ὅτι ὀλίγοι δύνανται νὰ ἐκτελέσωσι διὰ τῶν χειρῶν. Τὸ βιολίον τίθεται ἐπὶ εἰδους τινὸς στηρίγματος, τὸ ἵπουν ὁ ἴδιος Ὑνθανος ἐπενόησεν, ὃ δὲ νέος μουσικὸς καθίεται ἐπὶ κοινῷ καθίσματος ἔμπροσθεν τούτου. Ἐν τῷ τοξάριον κρατεῖται μὲ χάριν δ' αὐτοῦ πρώτου καὶ δευτέρου δακτύλου τοῦ ἀριστεροῦ ποδός, οἱ δὲ δάκτυλοι τοῦ δεξιοῦ πατοῦν τὰς χορδὰς τοῦ βιολίου.

Διὰ τοῦ τρόπου τούτου θαυμασιώτατα ἐκτελοῦνται πολλὰ τεμάχια ἀρίστων μουσικοσυνθετῶν, τινὰ τῶν ὁποίων ἀπαιτοῦσι ταχύτητα μεγίστην καὶ ἐκτελοῦνται μὲ μεγάλην χάριν καὶ αἰσθηματικότητα. Ἐπειδὴ δὲ ὁ νέος οὗτος εἶναι μόλις εἰκοσιν ἐτῶν ἡλικίας, καὶ πρὸ τριῶν ἐτῶν μόλις ἤρχισε νὰ μανθάνῃ τὸ βιολίον, δύ-

νεται νὰ θεωρηθῇ ὡς μεγαλοφυῆς νέος. •Ἄλλ' ὁ πτωχὸς ἄχειρ», ἠκούσαμεν νέαν τινὰ λέγουσαν περὶ αὐτοῦ, «θὰ παρέχῃ θλιθερὸν καὶ ἀηδὲς θέαμα, — θέαμα ἐπὶ τοῦ ὁποίου οὐδέποτε θὰ ἡδυνάμην νὰ προσηλώσω τὰ βλέμματά μου.»

Ὅχι, ἡ νέα ἐκεῖνη ἔχει καθ' ὅλα ἄδικον. Οἱ ἄνθρωποι εἶναι πολλὸ δυνατόν νὰ τρέμωσιν ὅταν σχοινοβάτης τις περιπατῇ ἐπὶ σχοινοῦ πολλὸ ὑψηλὰ τεντωμένου· εἶναι πολλὸ δυνατόν νὰ φρικώσῃ ὅταν θηριοτρόφος εἰσέρχεται εἰς κλωθὴν ἀγρίου θηρίου, κτυπᾷ αὐτὸ μὲ τὴν μαστίγα, καὶ, ἀφοῦ τὸ θυμώσῃ, εἰσάγῃ τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ σῶμα τοῦ ζώου· εἶναι πολλὸ δυνατόν νὰ αἰσθάνηται τις φόβον, βλέπων θηριονόμους, σχοινοβάτας καὶ τὰ τοιαῦτα· τὸν νέον μας μουσικὸν ὅμως, μὲ τὸ ὥραϊον καὶ θελκτικὸν τὸ πρόσωπον, καὶ μὲ τοὺς δεικνύοντας πολλὴν εὐφυῆ ὀφθαλμοὺς, εἶναι ἀδόκιμον βλέπων τις νὰ αἰσθανθῇ αἰσθημα ἀηδίας, ἢ ἄλλο τι δυσάρεστον πάθημα· ἀπ' ἐναντίας, ἡμεῖς κατελήφθημεν ὑπὸ σκέψεως θεωροῦντες τὰς θαυμαστὰς δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι κρύπτονται εἰς τὸν ἄνθρωπον, περὶ τῶν ὁποίων ὁ ἴδιος οὐδεμίαν ἔχει ἰδέαν ἑωσὺ ἢ ἀνάγκη ὠθήσῃ αὐτὸν νὰ τὰς ἐκζητήσῃ, νὰ τὰς ἐξυπνήσῃ καὶ νὰ τὰς καλλιεργήσῃ. Τοῦτο γεννᾷ ἐν ἡμῖν στοχασμοὺς παρηγορητικοὺς δι' ὅλα τὰ τῆς ζωῆς βάσανα, καὶ δεικνύει εἰς ἡμᾶς, πῶς μέγα τι ἀτόχημα δύναται διὰ τοῦ θάρρους, τῆς δυνάμεως καὶ τῆς καρτερίας νὰ μεταστραφῇ εἰς εὐλογίαν, καὶ φαινόμενόν τι ἀτόχημα νὰ μεταποιηθῇ εἰς τύχην λαμπράν.

Ὁ Ἑρμάννος Ὑνθανος δὲν ἔχει ἀνάγκην οἴκτου· εἶναι νέος καθ' ὅλα εὐχαριστημένος. Εἶναι μακάριος σκεπτόμενος ὅτι ἐβοήθησεν ἑαυτὸν, καὶ ὅτι ἐνίκησε κατὰ κράτος τὴν φαινομένην ἀνικανότητά, τὴν ὁποίαν γεννώμενος ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ εἰς τὸν κόσμον. Δὲν αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην βραχιόνων, ἐπειδὴ οὐδέποτε ἔσχε τοιούτους. Τὰ σκέλη αὐτοῦ τᾷ χρησιμεύουσιν ὡς βραχιόνες, οἱ πόδες ὡς χεῖρες, οἱ δάκτυλοι τῶν ποδῶν ἀντὶ δακτύλων χειρῶν. Δύναται νὰ νίκηται, νὰ ἐνδύηται, νὰ κτενίσῃ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του, καὶ νὰ λαμβάνῃ τὴν τροφὴν αὐτοῦ μὲ τοὺς πόδας του. Ὁ νέος οὗτος περιέρχεται τὴν γῆν ἐκτελὼν μουσικὰς συμφωνίας. Ἐλπίζομεν δὲ ὅτι δύναται νὰ εὐτυχίσῃ, διότι τακτικῶς πέμπει τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα κερδαίνει πρὸς τοὺς πτωχοὺς ἀλλ' ἐναρέτους γονεῖς του εἰς τὴν πατρίδα του.

ΔΩΡΟΝ ΑΠΙΣΤΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΙΟΝ ΑΥΤΟΥ.

Ὅτε ὁ υἱὸς ἱατροῦ τινος ἀπίστου ἡτοίμαζετο ν' ἀφῇ τὴν πατρικὴν οἰκίαν, καὶ νὰ μεταβῇ εἰς ἄλλην πόλιν διὰ νὰ σπουδάσῃ, ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἠγόρασε δι'

αὐτὸν ἐν μικρὸν ἀντίτυπον τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ὁμολογῆσας εὐχρινῶς εἰς τινα ἐκ τῶν φίλων του ὅτι οὐδὲν ἄλλο πρᾶγμα ἀπὸ τὴν Γραφὴν ἐγίνωσκε, δυνάμενον νὰ προφυλάξῃ τὸν υἱὸν του ἀπὸ τὴν καταστρεπτικὴν ἐπιρροὴν διεφθαρμένων συντρόφων!

Τί κάμνουσιν οἱ χριστιανοὶ γονεῖς ὅταν οἱ υἱοὶ καὶ θυγατέρες των πηγαίνουν εἰς ἄλλας πόλεις πρὸς σπουδὴν; Μιμῶνται ἀρὰ γε τὸν ἄπιστον ἱατρὸν, ἡ φέρονται χειρότερα καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀπίστου;

ΕΣΟ ΕΥΓΝΩΜΩΝ.

Δὲν θέλω νὰ δειπνήσω, — εἶπεν ἡ Αἰκατερίνη εἰς τὴν μητέρα της, — Καθ' ἡμέραν ψωμί καὶ γάλα, γλυκὸ καὶ πῆταν — καθε βράδυ τὰ αὐτὰ, τὰ αὐτὰ, ἐκουράσθην — τὰ ἀγδίασα!

— Δὲν θέλεις νὰ κάμωμεν ἕνα μικρὸν περίπατον; τὴν ἠρώτησεν ἡ μήτηρ της, — χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους της.

— Μάλιστα, μήτηρ.

Ἡ Αἰκατερίνη ἐφαίνετο εὐχαριστημένη ἐν ὅσῳ διήρχοντο διὰ τῶν μεγάλων ὁδῶν τῆς πόλεως — ἀλλ' ὅταν ἔφθασαν εἰς τὰς στενὰς καὶ ἀκαθάρτους, ὅπου αἱ οἰκίαι ἦσαν παλαιαὶ καὶ ἄθλια, ἤρχισε νὰ δυσανεστῇται καὶ νὰ παρακαλῇ τὴν μητέρα της νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν.

«Θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην, ἥτις εἶναι εἰς τὴν γωνίαν, — εἶπεν ἡ μήτηρ της· ὅταν δὲ ἔφθασαν ἐκεῖ εὗρον ἀγριωποὺς τινὰς ἀνθρώπους καθήμενους ἐξώθεν τῆς θύρας, ἡ ὅψις τῶν ὁποίων ἐτρόμαξε τὴν Αἰκατερίνην καὶ τὴν ἔκαμε νὰ κρατῇ τὴν χεῖρα τῆς μητρός της σφιγκτά· ἀλλ' ἡ μήτηρ της χωρὶς νὰ τοὺς κυτάξῃ, ἀνέβη τὴν σσαθρωμένην κλίμακα μέχρι τοῦ ἀνωγείου, καὶ εἰσῆλθε μετὰ τῆς Αἰκατερίνης εἰς πεπαλαιωμένον τι δωμάτιον, ὅπου ὁ ἀλλή ἦτο θερμὸς καὶ ἡ ἀποφορὰ τόσον πολλή, ὥστε μετὰ δυσκολίας ἠδύνατό τις νὰ ἀναπνέῃ.

Εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο ἐκοιμᾶτο πλησίον τοῦ ἐνὸς καὶ μόνου παραθύρου ἐπὶ ἀχυρῖνου στρώματος κοράσιον τόσον πελιδνὸν καὶ ἰσχνόν, ὥστε ἐφαίνετο ὡς νεκρόν.

Ὁ κρότος τῶν βημάτων τῶν δύο ξένων τὸ ἐξύπνησεν· ἡ δὲ μήτηρ τῆς Αἰκατερίνης, ἀνοίξασα τὸ ὁπίσθιον ἔφερε καλῆθιον, ἐξέβαλε ψωμί, πῆταν καὶ σταφύλια καὶ τὰ ἔθεσε πλησίον του.

Τῆς Αἰκατερίνης οἱ ὀφθαλμοὶ ἐπληρώθησαν δακρύων ὅταν εἶδε τὴν πτωχὴν ἐκείνην κόρην νὰ τρώγῃ τὰ ὑπὸ τῆς μητρός της παρατεθέντα μὲ μεγάλην ὀρεξιν. Ἡ μήτηρ της εἶχεν ὑπάγει ἔξω νὰ ἐργασθῇ

καὶ ἀκόμη δὲν εἶχεν ἐπιστρέψῃ, ὥστε ἡ ἀσθενὴς δὲν εἶχε βάλῃ τίποτε εἰς τὸ στόμα της καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν· δὲν εὗρισκε δὲ λέξεις νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν μητέρα τῆς Αἰκατερίνης διὰ τὴν καλωσύνην της.

— Ἀκόμη καὶ διὰ τὰ ψυχία τῆς τραπέζης σας δὲ ἤμεθα πολὺ εὐγνώμονες, — εἶπεν ἡ πτωχὴ κόρη φιλήσασα τὴν χεῖρα τῆς εὐεργετιδὸς τῆς, ἥτις ἤτοιμάζετο ν' ἀναχωρήσῃ.

Τοὺς λόγους τούτους ἡ Αἰκατερίνη οὐδέποτε ἐλησμήνησεν, ἐπέστρεψε δὲ μετὰ τῆς μητρός της οἰκάδε καὶ οὐδέποτε πλέον παρεπονέθη, ὅτι εἶχεν ἀγδίασει τὰ ἀγαθὰ, τὰ ὁποῖα ὁ οὐράνιος Πατὴρ της ἔδιδε καθ' ἡμέραν.

Ἐάν ἔχωμεν σκεπτάσματα καὶ ἄρτον δὲ ἤμεθα εὐγνώμονες εἰς τὸν Θεόν, διότι μυριάδες περιφέρονται εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν μεγαλοπόλεων ἄστεγοι καὶ πειναλέαι.

ΚΙΝΕΖΟΙ ΠΩΛΗΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ.

Οἱ Κινεζοὶ εἶναι ἐργατικὸς καὶ εὐπόρος λαός. Εἰς τὰ ἐργαστήριά των βλέπει τις διάφορα περίεργα πράγματα καὶ, καθὼς ἡμεῖς, παρὰ πολλοὶ ἄνθρωποι ἀγοράζουσι τὰ τρόφιμά των ἀπὸ τοὺς πωλητὰς τῶν δρόμων. Ἡ εἰκονογραφία ἡμῶν παριστᾷ ἐν ἀπὸ τὰ κάρα, τὰ ὁποῖα οἱ ἔμποροι τοῦ δρόμου μεταχειρίζονται. Ἐμπεριέχει μεγάλην ποικιλίαν πραγμάτων, ὡς ψωμιά, ὀπωρικά, τσάϊ, λαχανικὰ, σύριγγας, ἀγγεῖα οἴνου κτλ.

Οἱ δρόμοι εἶναι πολὺ ὀμαλοὶ καὶ εἰς καλὴν κατάστασιν· ὁ πωλητὴς λοιπὸν δύναται νὰ κυλῇ τὸ μονότροχον κάρον του μὲ εὐκολίαν· ὅταν δὲ πνέῃ ὁ ἄνεμος ὀψώνει ἐν πανίον, τὸ ὁποῖον τὸν βοηθεῖ εἰς τὸν δρόμον του! Δυστυχῶς ὁ ἀρχαῖος καὶ εὐφυὴς οὗτος λαός, ὅστις συμποσῶται εἰς 400 ἑκατομμύρια, εἶναι εἰσέτι εἰς τὸ σκότος τῆς εἰδωλολα-